

Podobica.

Podajte mi podobico —
O teta! — moje Pomočnice,
Da zadnjikrat poljubim jo
Iz srčica, iz vse dušice.

Podoba ta je drag spomin,
Spomin preljube ranje mame,
Ko sredi smrtnih bolečin
Preblaga ni zabila name.

»Ne jokaj, ker se ločim jaz«,
Mi reče, »drago dete moje!
Ne boj se zreti mi v obraz, —
Sirote ne zapuščam svoje.

Izročam Božjim te rokam,
V varstvo hlažene Device,
V kotiču glej podobo tam —
Marije naše pomočnice!

Pred njo opravljaj vsaki dan
Molitve jutranje, večerne,
Ne bodeš sinek jih zaman,
Ti zapuščen ne boš nikjer ne.

Ko majnik bo cveteti jél
Okinčaj jo, ji poj slavice,
Kot nekdam zmano si jih pel, —
O nehaj točiti solzice!

Pred Njo spominjaj, sinek moj,
Se mame, ki te je ljubila. . . .
Saj kmalo prideš za meno!,«
Je rekla, — dušo izdihnila . . .

Dà, kmalo, ljuba mamica!
Želim v nebesa k tebi priti. —
O draga mi podobica!
Naj smem te zadnjič poljubiti . . .

Podobica! . . . o glejte jo!
Postaja mi velika, živa, —
Smehlja se z Jezusčkom lepó,
Kakó je rajsko ljubeznjiva!

In mamó svojo vidim spet,
Ah pó-me gre z višave jasne,
Oj z Bogom, teta! — Z Bogom, svet!
In angeljček nedolžni ugasne.

Rad. Silvester.

Šolski mladini.

či pridno se, pobožno moli,
Vzgedno vedi se doma in v šoli!